

neskers Liv beroede paa, at Ilden holdtes ved lige — og saa adlød de Mor Bickerdykes Ordre.

Hen ad Morgenstunden fik den øverstkommanderende at vide, hvad der gik for sig, og skyndte sig til Aastedet. Med ét Blik saa han, at hvad her skete, var det eneste forsvarlige fra et menneskeligt Standpunkt, men det var hans Pligt at staa paa den militære Disciplins Standpunkt, og han erklærede derfor: „Mrs. Bickerdyke, De maa betragte Dem som Arrestant“. — „Javel, javel, Major“, svarede Mor B, „vent bare til Kulden bedager sig, saa skal jeg nok komme“.

Der fortæltes, at hun virkelig kom i Arrest; men dette var nok kun et Sagn. Derimod fik hun ganske vist en officiel Irettesættelse for sit Forhold, men den tog hun ikke imod. „De skulde saamænd være glade til, at De havde en fornuftig Kone her i Lejren, der kunde tage sig af de sølle Drengene“, sagde hun, „ellers havde de halve jo frosset ihjel, og hvad tror De saa, man havde sagt til Dem, mine Herrer!“ Flere af Officererne erklærede derpaa, at hun havde gjort det eneste rigtige, „og vi vil raade Dem til at bære Dem akkurat ligedan ad en anden Gang“, sagde de til hende. „Det Raad behøver De ikke at give mig!“ svarede Mor Bickerdyke.

En anden Gang, en hed Sommer laa hun ved et Hospital i Memphis, i en af Sydstaterne. Her led hendes Dreng ofte Nød, da man ikke kunde skaffe de nødvendige Fødemidler, især Mælk og Æg. „Hør, Doktor, sagde Mrs. B. en Dag, „dette her gaar ikke, vi maa have Mælk og Æg“. — „Ja, hvor skal vi faa det fra, Mrs. B?“ sagde Lægen. „Giv De bare mig 14 Dages Orlov, saa skal jeg nok skaffe.“ „Skaffe Mælk og Æg!“ udbrød Doktoren, „men tænk Dem dog om, Mrs. B.; det vil jo blive fuldstændig fordærvet i dette Klima, inden det naar til os“. — Mor B. lo bare, rejste — og kom 14 Dage efter tilbage med 100 Køer og 1000 Høns, som hun havde indsamlet hos Venner i Nordstaterne, og som hun med sin praktiske Sans hurtigt fik anbragt.

Det velsignede gode Humør, Mor Bickerdyke var i Besiddelse af, og som ikke blot hun, men ogsaa mange andre af de kvindelige Sygeplejere forstod at bevare under de vanskeligste Forhold, var netop noget, som de i høj Grad hjalp ved. Saa, som sagt, deres Evne til at finde Udveje der, hvor Mænd aldeles intet kunde finde paa. Og endelig dette ægte kvindelige